

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΠΑΤΗ.

νον. Ἀφ' ἐτέρου δὲ, ἀφ' οὗτου ἡ ἰδιοκτησία δὲν εἶναι πλέον ἀμεταβίβαστος πρὸς ὄφελος οἰκογενειῶν τινῶν προνομιούχων διὰ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν ὑποκαταστάσεων ἢ τῶν προσκομιμάτων τοῦ δημοσίου ταμείου, αὕτη τείνει νὰ τεθῇ εἰς τὴν κυριότητα ἐκείνου ὅστις τῇ πληρῶναι τὴν μεταλλαιτέραν τιμὴν. Ἀλλ' ἐκείνοι οἵτινες πληρῶνουν τὴν προσφιλεστέραν ἰδιοκτησίαν εἰσὶν ἐν γένει ἐκείνοι οἵτινες τὴν καλλιεργοῦσιν ἀφ' ἑαυτῶν, οἵτινες κερδίζουσι τὸ διπλοῦν ὄφελος ἐκ τοῦ εἰσοδήματος καὶ ἐκ τῆς βιομηχανίας, οἵτινες ἀγοράζουσι πολλὰ ὀλίγον, οἵτινες ἀποτιθεῖσι τὴν ἐργασίαν τοῦ ἀτόμων τῶν καὶ τὴν τῆς οἰκογενείας τῶν, ἥς πολλάκις δὲν θὰ εὑρίσκον τὴν χρῆσιν καὶ δύναμιν κυρίως νὰ θεωρήσωσιν ὡς εἰσόδημα καθαρὸν τῆς γῆς τὸ ἀκατέργαστον πυλὸν ὅπερ ἀπολαμβάνουσι.

Ὅθεν ἕκαστος ἐν τῇ πληθώρα καὶ ὑπὸ τὴν διαγερτικότητα τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας, συντρέχει εἰς τὴν κοινὴν παραγωγὴν καὶ ἀνταμείβεται κατὰ τὰ ἔργα του, ἄνευ φιλονεικίων, ἄνευ αὐθαρεσίας, καὶ διὰ τοῦ ἀποτελέσματος ἀπεράντου ἀλληλουχίας ἀνταλλαγῶν ἐλευθερώς γινομένων. Συγχρόνως δὲ, διὰ φυσικῆς τινος φορᾶς τῶν πραγμάτων, ὅταν ἡ νομοθεσία οὐδὲν ἐπιφέρῃ πρόσκομμα, τὰ κεφάλαια καὶ αἱ ἰδιοκτησίαι διαιροῦνται πρὸς ὄφελος τῆς ἐργασίας καὶ τῆς οἰκονομίας.

Τοιοῦτον εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας· ὅ,τι συμβαίνει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας εἶναι ἀπόδειξις τοσοῦτον κατάδηλος ὅσον καὶ ἡ ἐλευθερία αὕτη δὲν εἶναι εἰσέτι δι' ἡμᾶς εἰμὴ κατὰστασις τῆς πολλῆς ἀτελῆς. Μόλις ἡμῖς αἰὼν παρῆλθεν ἀφ' οὗτου ἐν Γαλλίᾳ τὰ δύο τρίτα μόνον τῶν ἰδιοκτησιῶν δὲν ἐγένοντο ἀκίνητα μεταξὺ τῶν χειρῶν τῆς εὐγενείας καὶ τοῦ ἱερατείου· εἰκοσιπέντε ἔτη πολέμου, ἡ ξένη ἐπέμβασις, ἡ φθοροποιὰ προστασία τῶν κυβερνήσεων νὰ ἐμποδίσωσι τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ πλούτου του· ἀκόμη καὶ σήμερον, τὸ βασιλικὸν κτῆμα, ἡ ἀκαίριαιότης τῶν κοινωτικῶν κτημάτων, ἡ τυφλὴ ἀπληστία πρὸς τὸ δημόσιον ταμεῖον ἀγωνίζονται τὰ τῆς προόδου τῆς ἰδιοκτησίας. Ἐν νούτοις μ' ὅλας αὐτὰς τὰς ἐναντιότητας, ἡ ἀτομικὴ ἐλευθερία παρήγαγεν ἀποτελέσματα πολὺ μακρὰν ἀναμφιβόλως ὅντα ν' ἀνταποκριθῶσιν εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς κοινωνίας, ἀλλ' ἅτινα δὲν πρέπει πλέον ν' ἀφίνωσιν ἀβεβαιότητα πρὸς τὴν φορὰν τῶν εὐεργετικῶν κατακτήσεων, εἰς ἃς μετ' ὀλίγον αὕτη θὰ φέρῃ τὴν κοινωνίαν ὑπὸ ἐλευθερὰν νομοθεσίαν καὶ εἰλικρινῆ διοίκησιν.

• Τὸ πνεῦμά μου ἐτάραξεν εἰς τρόμον ἐν μ' ἔχει,
Ἰδρὼς ἀκόμη κρυερὸς τὸ μέτωπόν μου θρέχει.
Ἦτορ ἐκέλην, τοὺς κλαυθμοὺς τοὺς ἤκουσα, ἐθρήνη,
Καὶ ρέουσα ἐμίγρυνε τὸν ἥχον τῆς ἡ κρίνη.
Εἰς τῆς ἱέας τὴν σκιὰν λυτὴν με κόμην ἦτον,
Κ' ἐσκόρπιζεν ὁ ξέφυρος αὐτὴν ἀκόπως πλήττων.
Τὴν εἶδον, καὶ ἐνδύματα ὀλόμαυρα ἐφόρει,
Τὴν ἐρωτῶ, καὶ με κλαυθμοὺς ἡ γλυκυτάτη κόρη
»Βλέπεις, με λέγει, εἶναι τὸν ξὺ καὶ μόνη ἡ σελήνη
Πῶς, εἰ Παῦλε, σ' ἀγαπῶ καὶ μάρτυς μου ἂς γένη.
Σὺ με ἀρνήθης ἔμαθον, ἐράσαι τώρα ἄλλην,
Πλὴν ἂν με εἰλικρινεῖαι· καὶ αὕτη ποτὲ μεγάλην
Πῶς εἶναι μόνη νὰ εἰπῇ πιστὴ σου ἐρωμένη
Εἰπέ πῶς σὲ ἠγάπησε καὶ μία Πολυξένη
Κ' ἀσπλάχως τὴν ἐπαίδευνον εἰς βάρβαροι γονεῖς τῆς
Πλὴν δὲ σ' ἀρνήθη πῶποτε ἡ σταθερὰ τῆς πιστῆς.
Ἀλλ' ἄχ ὅπόταν φεῦ καὶ σὺ ἐπὶ πρὶν παρήγορός μου
Μ' ἐμίσησες, ἐμίσησα τὰ βλέμματα τοῦ κόσμου.
Ἀχ νὰ αὐτὸ τὸ ῥόδον μιν· ἂς σ' ἀσπασθῶ, θὰ φύγω.
Εἰς τὸ ἐξῆς δὲν δύναμαι τοὺς στεναγμοὺς νὰ πρίγω.
Ἐλάλησε, καὶ πάπαντα ἐχάθη ἀπ' ἐμπρός μου,
Καὶ νὰ τὴν ἰδῇ μάταια ἐζήτησε τὸ φῶς μου.
Ἐδέθησαν τὰ χεῖλή μου, ἐπάσχιζον εἰς μάτην
Φωνὴν· ῥ' ἀφῆσα καὶ φωνὴν φεῦ ἤχον βραχνοτάτην
Περὶ λυπὸν τὸ βλέμμα μου ἐστρέφετο τριγύρω.
Κ' ἐνῶ ἐκεῖ ῥ' τὸν χάριτακα τὰ βήματά μου σύρω.
Σεῖε τοὺς θάμνους αἰοεῖς καὶ φρέκῃ με λαμβάνει
Ὅπως κυτρινόπρῶσιος λεπιδωτὸς ἐφάτη
Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐφλέξαν, ὡς κεραυνοὶ νὰ ἦσαν,
Ἀφροὺς ἀπὸ τὸ στόμα του ἐξέλιξε με λύσαν.
Κ' ἐξεγερθεὶς με συριγμὸν ἐπάρω μου ἐχύθη.
Τὸν εἶδον· ῥ' ἔρεξα, πλὴν φεῦ ὁ ποὺς δὲν μ' ἐδοθή.
Ἐφώταλον βοήθεια, ἀλλ' ὅμως ἡ φωνὴ μου
Βωβὴ διεσκορπίζετο, ἐκόπη ἡ προή μου.
Τὰ γόνατά μου ἔτρεμον, καὶ μόλις διει γθάρω
Ν' ἀνέβω εἰς τὸν πλάτανον ὁ δυστυχὴς ἐπάρω
Μὲ φθάνει, τοὺς ὁδόντας του εἰς τὸν λαιμὸν μου
γώνει

Κ' ἐκ τοῦ θαλάσσιου μ' ἔσωσεν ἡ χεὶρ σου, μήτερ μόνη
Μ' ἐξύπνησεν, ἀλλὰ κυπαὶ τὸ στήθος μου ἀκόμα
Τρέμω, ρίγῳ, καὶ αἰσθάνομαι ὡς παγετὸν τὸ σῶμα.
Τὸ θρεῖρόν μου, μήτερ μου, θὰ ἦναι ἀπενεκτήον
Ἀν δὲν δηλοῖ τὸ τέλος μου κακὸν θὰ μάθω νέον·
Ἐδῶ ὁ νέος ἐπαυσε καὶ ἡ γλυκύσσα τῆς μητρὸς του
Νὰ ἡσυχάσῃ ἤθελε τὸν σάλορ τοῦ νοός του.
Ἀλλὰ βημάτων θόρυβος τὸ βλέμμα των ἐλκυει,
Καὶ χεῖρ τις τοῦ κοιτῶνός του τὴν θύρα ἀίγρης
σελεῖ.

Μία γυνὴ λευκόμαλλις εἰσηλθε, καὶ ἐν τῷ ἄμα
Εἰς τὰς τρεμοῦσας χεῖρας του παρέδωκε τι γράμμα.
Τὸ ἀνοίξε, καὶ πάπαντα φωνὴ ἀγγιωτάτη
Τὸ δῶμα κατετάραξεν, ἐσφάγης! ἄχ! Ἀπάτη!

Εἶπε, καὶ πίπτει κάτωχρος, νεκρὸς πρὸ τῶν πο-
δῶν μας

Καὶ ἄφησεν εἰς δάκρυα μεσστὸν τὸν ὀφθαλμὸν μας.
Ἀθῶος ἦσο, Παῦλε μου, καὶ δυστυχὴς ἐξίσου
Νῦν πέτα χάρου μετ' αὐτῆς ἐντὸς τοῦ Παραδείσου
Ποτὲ τὴν Πολυξένην σου, πετὲ σου δὲν ἠρήθης
Καὶ τὸ νερὸν δὲν ἔπιες, ὡς σ' ἔγραψε τῆς Λήθης.

Δημ. Γ. Καρύκης.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ ΣΕΡΡΑΣ.

Ὁ Ἱερώνυμος Σέρρας ἐγενήθη ἐν Γενούῃ τὸ ἐ-
τος 1761 ἐξ οἰκογενείας ἀρχαιοτάτης καὶ τὰ
πρῶτα φερούσης ἐν ταύτῃ τῇ πόλει. Θέλων δὲ ὁ
πατὴρ νὰ δώσῃ αὐτῷ ἀγωγήν καὶ παιδείαν ἀξίαν
τοῦ μεγαλείου τῆς οἰκογενείας του καὶ τῆς εὐφυΐ-
ας ἣν ἐν τῷ παιδί διέωρα, εἰσήγαγεν αὐτὸν εἰς τὸ
Θρησκευτικὸν Λύκειον τῆς Βιέννης. — Περαιώσας τὰς
σπουδὰς αὐτοῦ ἐπεσκέφθη τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν
Γαλλίαν. Ἐπανελθὼν εἰς τὴν πατρίδα θερμὸς τὸ
πνεῦμα καὶ πλήρης τὸν νοῦν ἀρχαίων παραδειγ-
μάτων, ἐφαντάσθη ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐπαναφέρῃ αὐ-
τὴν εἰς τοὺς χρυσοὺς ἐκείνους τῆς ἀρχαίας Ἑλ-
λάδος καὶ Ῥώμης αἰῶνας, ὅτι ἠδύνατο νὰ ἀνα-
γεννηθῶσιν οἱ τοῦ Πλουτάρχου διάσημοι ἄνδρες,
νὰ ἀναλάβῃ ἡ φιλοπατρία ἐκείνη, καὶ μετ' ἐνθου-
σιασμοῦ ἀφίθη εἰς τῆς φαντασίας αὐτοῦ τὴν ὁρ-
μήν. Ἀλλ' ἐπίεσθη ὅτι οἱ χρόνοι ἐκείνοι τῆς Ῥώ-
μης καὶ τῆς Ἑλλάδος εἶχον παρέλθει ἀνεπιστρεπτεῖ.
Τὴν Ἰταλίαν ἐχώριζον τὰ ἐσωτερικὰ πάθη καὶ
κατέβαλλεν ἡ ξένη ῥαδιουργία.

Μεγάλων τιμῶν καὶ ὑψηλῶν δημοσίων λειτουρ-
γιῶν ἀξιώθεις ὁ Σέρρας, προὔτιμησεν ὁμῶς πάντων
τούτων τὴν γαλήνην τοῦ ιδιωτικοῦ βίου καὶ ἀπο-
συρθεὶς τῶν δημοσίων πραγμάτων, ἐδόθη εἰς πε-
ριήγησιν τῆς Ἰταλίας, διέτριψεν εἰς τὰς ἐπισημο-
τέρας πόλεις αὐτῆς καὶ ἰδίως εἰς Τοσκάναν, ἔνθα
συνῆψε σχέσεις φιλικωτάτας μετὰ τῶν ἐξοχωτέ-
ρων ἀνδρῶν. Ἐπανελθὼν εἰς τὴν γενέθλιον πόλιν
ἐτιμήθη διὰ τοῦ μεγαλοσταύρου τοῦ Ἀγ. Μαυρικίου
καὶ ἐκεῖ συνέγραψε τὴν θαυμαστὴν ἐκείνην τῆς πα-
τρίδος αὐτοῦ ἱστορίαν, ἥτις παρέσχεν αὐτῷ δόξαν
καὶ τιμὴν ὑπὲρ ποτε μεγίστην, καὶ ἐν ἧ' διαλάμπει
ἡ ἐξοχος εὐφυΐα καὶ παιδεία τοῦ ἀνδρός.

Βίον φιλοσόφου καὶ εὐεργέτου τῆς ἀνθρωπότη-
τος βίωσας, ὁ Ἱερώνυμος Σέρρας ἀπέθανεν εἰς ἡλι-
κίαν ἐτῶν ἐβδομήκοντα ἕξ, μέγα μὲν ὄνομα, μέ-
γα δὲ πένθος ἀφείς τῇ πατρίδι.

* * *

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Δυστύχημα ὅτι δὲν μ' ἐννοοῦν.

Ἀπείρους ἔχει ὁ φιλολογικὸς κόσμος τοὺς ἀτυ-
χοῦντας, τινὰς δὲ μάλιστα τὸ πλῆθος δὲν τοὺς ἐν-
νοεῖ.

Δὲν ἐννοεῖ τὸν δὴ λεγόμενον ποιητὴν, τὸν
μυθιστοριογράφον, τὸν τραγωδοποιὸν καὶ τὸν ἐφη-
μεριδογράφον.

Εἶσαι, λόγου χάριν, ποιητής, δηλαδὴ στερεῖσαι
ὀρθῆς κρίσεως, ἀλλ' εὐρίσκεις τὰς ὁμοιοκαταλη-
ξίας σου ἀξίολογα, θεωρεῖς τοὺς ἐκκαιδεκασυλλά-
βους σου ὡς ἀριστούργημα, γράφεις τριακοσίους
στίχους τὴν ὥραν καὶ δεξάζεσαι δημοσιεύων αὐ-
τούς. Καὶ ἰδοὺ αἱ ἐφημερίδες διασαλπίζουν εἰς τὸ
ὄνομά σου καὶ καταχωροῦσι τεμάχια τοῦ ἀριστουρ-
γήματός σου. Ἀλλ' οὐαί! ὁ ἀναγνώστης σὲ κρα-
τεῖ ἤδη εἰς χεῖρας, σὲ ἐξετάζει, κινεῖ τὴν κε-
φαλὴν, ἀποκοιμίζεται. Ἡ ἀπόφασίς σου ἀπηγ-
γέλθη.

Τί πρέπει ἄρα νὰ πράξῃς; νὰ ἐκκαλέσῃς τὴν
ἀπόφασιν; εἶναι ἀνέκκλητος· νὰ κρεμασθῇς; συρ-
μὸς ἀπρηχαιωμένος· νὰ βιβθῇς εἰς τὴν θάλασσαν;
ἀνοησία· νὰ φαρμακωθῇς; γελοῖον· νὰ ἀποθάνῃς
ἀπὸ ἀσφυξίας; μικροπρέπεια, ἄλλως τε καὶ σὺ
θάπτεσαι καὶ ἡ ποίησίς σου, μετὰ δὲ εἴκοσι τες-
σάρων ὥρων παρέλευσιν οὔτε λόγος δὲν γίνε-
σαι πλέον. Ἀλλὰ σὺ, ἀντὶ νὰ ἀφεθῇς εἰς τὴν
ἀπελπισίαν σου, ἀντὶ νὰ ἀμφιβάλλῃς περὶ τῆς δό-
ξης σου, ὑψόνεις ὑπερηφάνως τὸ μέτωπον, μεγα-
λώνεις τὸ σῶμά σου, στέφεσαι μόνος μὲ δάφνην,
καὶ ἐξογκούμενος καὶ φυσῶν, ἐπιφωνεῖς μὲ χα-
ριτωμένην ἀφέλειαν.

Δὲν μὲ ἐννοοῦν, ὁ αἰὼν μὲ ἠδίκησε!

Πόσους ἐγνώρισα, καὶ πόσους ἴσως τοῦ λοι-